

“ƠN” SÁM HỐI

Sám hối chắc chắn phải là hồng ân do Chúa ban, vì sám hối là một chuỗi biến động trong tâm hồn biểu hiện ra thân xác khởi từ động tác *tạm dừng cuộc sống lại trong giây lâu - soi sâu xét kỹ, rà soát so chiếu lương tâm - nhận thấy được tội lỗi của mình - nhận ra được những chỗ sai lầm – cảm thấy hổ thẹn – ăn năn – quyết cải thiện*. Với một chuỗi những biến động lớn bộn như thế không có ơn Chúa thì “đố!”, bằng sức mình sẽ không có được, hoặc có cũng không bền vững.

Sám hối chắc chắn phải là ơn còn vì phải vận dụng trọn vùng ý thức và trọn cõi hành vi, đâu phải muốn là được!

Sám hối chắc chắn phải là hồng ân do Chúa ban còn vì đó là một việc làm kéo dài, nếu chỉ sám hối trong giai đoạn thì không tương xứng với sự thất thoát. Sám hối là sửa chữa, nên có nhiều thất thoát cần phải sửa chữa lâu đến cả đời.

Sám hối chắc chắn phải là hồng ân do Chúa ban còn vì là chuyện khó làm nhất, cho nên nhân loại tìm một động tác bên ngoài để minh chứng, để kéo đỡ bên trong, để tỏ lòng, để dụ tâm đi đến sám hối ví dụ tự xúc tro để biểu lộ sám hối thật lòng.

Tro thời Cựu Ước được coi là dấu hiệu của thống hối ăn năn và dấu chỉ đời sống khiêm nhường. Ông Abraham thưa cùng Chúa “*Này tôi quả đường đột thưa cùng Chúa, tôi chỉ là tro bụi...*” (St 18,27). Thế kỷ thứ 4, Giáo Hội sử dụng tro trong phụng vụ tức dùng tro rắc trên người tội lỗi đang thống hối, và cho họ chia tay với cộng đoàn một thời gian. Thế kỷ thứ 7 xúc tro được quy định hẳn vào Thứ Tư lễ Tro, tội nhân chịu xúc tro và mặc áo nhặm, sống xa gia đình suốt Mùa Chay, cấm vô nhà thờ và nói chuyện với ai, phải đền tội bằng ngủ dưới đất hoặc rơm, không được tắm rửa hay cắt tóc cạo râu, phải cầu nguyện... đến Thứ Năm Tuần Thánh mới được ban phép Xá Giải và trở lại cộng đoàn. Đời đức giáo hoàng Urbano II tức thế kỷ thứ 11, lễ này áp dụng khắp nơi trong Giáo hội cho đến nay.